Batı İslam’ın Yükselmesinden Korkuyor

Yayınlama Tarihi: 28.04.2026

İslam dini 7. asırda Mekke'de ortaya çıkmasından sonra Ortadoğu'da hızlıca yayılmış ve kısa sürede geniş bir İslam Devleti haline gelmiştir. İslam devletinin genişlemesi ve daha sonraları Avrupa'ya gelmeleri batılı hakim güçleri korkutmuştur. Bu nedenle o zaman Batı’daki hakim güçler olan Din Adamları ve Krallar, İslam devletinin genişlemesini engellemek için her türlü çabayı göstermişlerdir. İslam'ı batıl göstermek, halkı İslam'la korkutmak ve silahla mücadele bunlardan başlıcalarıdır. Ancak Batı istedikleri başarıyı elde edememiş ve İslam dünyada hem askeri hem siyasi ve hem de kültürel bir güç olarak asırlarca yaşamıştır.

İslam, İbrahimî geleneğin son halkasıdır. Yahudilik ve Hristiyanlıkla ortak noktaları olmasına karşın bu iki dine yönelik önemli eleştirilerde bulunulmuştur. İslam’ın kısa sürede Hristiyan olan topraklarda yayılması, ona yönelik bir rekabet ve düşmanlık duygusunun gelişmesine neden oldu. Bu duygu, zamanla kendisini

siyasi tehdit düşüncesine dönüştürdü. İslam, Kuzey Afrika'dan Afganistan'a, İran'dan Anadolu'ya kadar kısa sürede geniş coğrafyalarda yaygınlık gösterirken aynı zamanda Hristiyanlığın temsili olan Bizans'ın da zayıflamasına neden oldu.

İslam devletleri topraklarını genişletirken, bulundukları coğrafyalarda kültür ve medeniyet faaliyetlerini de geliştirmişlerdir. İslâm kültür ve medeniyeti, ilim faaliyetleriyle özellikle 10. yüzyıldan sonra Avrupa'da da yaygınlık göstermiştir. Endülüs'te Yahudi ve Hristiyan aileler çocuklarının iyi bir eğitim alması için Müslüman medreselerine ve araştırma merkezlerine göndermeyi tercih etmişlerdir. Bütün bunlar İslam medeniyetinin, Hristiyan dünya tarafından hem dini hem siyasi hem de kültürel tehdit olarak algılanmasına neden olmuştur.

İslam'ın hızlı bir şekilde gerçekleşen coğrafi ve siyasi yayılımı, Batı Hristiyan dünyasında korkulara neden olmuştur. Öyle ki Hristiyanlar kıyametin yaklaştığına inanmaya başlamışlardır. Bu korku onları, İslam dini için bir "kılıç dini" olduğu, şiddet yoluyla yayıldığı inancı ve söylemi bu dönemde kullanılmaya başlanmıştır. Böylelikle İslam tehdidi bahanesiyle Haçlı seferleri gerçekleşmiştir. Şiddet söyleminin yanında cinsellik, büyü, sihir söylemiyle de İslam aleyhinde birçok gerçek dışı tahrifat yapılmıştır.

İslam aleyhine üretilen tüm karalamalara rağmen İslam medeniyeti; bilim, düşünce, sanat alanında köklü eserler vermiştir. Endülüs'te ve İslam topraklarında büyük düşünce ve bilim merkezleri kurulmuştur. Arapça bilim ve felsefe eserleri Latinceye tercüme edilmiş, İbni Rüşd, İbn Sina başta olmak üzere İslam düşünürleri, Avrupa'da zikredilir olmuştur. Tüm bu kültürel gelişmişliğin karşısında Avrupalılar bir din olarak İslam'ı ve bir kültür ve medeniyet olarak İslam'dan kesin olarak ayırmayı tercih etmişlerdir. İslam'a karşı olan hükümlerini korumuşlar, buna karşın İslam medeniyetine olan hayranlıklarını ise sürekli dile getirmişlerdir. (Ömer Avcı, 13 Asırlık Bir Geçmişin Serencamı: İslâm ve Batı)

19. yüzyılda Osmanlı'nın durdurulması ve Müslümanların gerilemesiyle Batı'da düşman olarak, özellikle Hitler dönemi öncesi, Yahudiler ortaya atılmıştı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında ise bu düşman Sovyetler Birliği olmuştu. Soğuk Savaş'ın bitişi (1990) ile, bizzat dönemin NATO Genel Sekreteri Willy Claes'in ağzından artık Batı'nın yeni düşmanı İslam olarak açıklanmış, Müslümanlara yönelik güvenlikçi ve çifte standartlı politikalar uygulamaya konulmuştur.

18. yüzyıldan itibaren İslam devletleri bazı nedenlerle eski güçlerini kaybetmişlerdir. Bunu fırsat bilen batılılar Müslümanların hakimiyetini kırmak ve onların zenginliklerini ele geçirmek için faaliyete geçmişlerdir. Bu faaliyetlerin sonunda İslam devletleri maalesef batının hakimiyeti altında kalmışlardır. Bu durum bugün de aynen devam etmektedir.

Bununla beraber Batı İslam'ın tekrar yükselişe geçmesinden korkmaktadır. Çünkü Batılı emperyalistler İslam medeniyetinin temelinde yatan inanç ve manevi kuvvetin büyüklüğünü bilmektedirler. Bu inanç ve manevi kuvvetin alevlerinin bir kıvılcımla tekrar parlayacağına inanmaktadırlar. Bunu engellemek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen bir gün bu alev tekrar parlayacak ve bütün dünyayı kaplayacaktır.

Bu kuvvet İslam dininin özünde vardır. Müslümanlar şu gerçeği çok iyi bilmektedirler ki, Batılıların birkaç asırdır Müslümanları ezmesi Allah Teâlâ'nın bir takdiridir. Allah izin vermeseydi Batılılar bunları yapamazdı. Çünkü evrendeki her şey Allah'ın izni ve iradesi ile gerçekleşmektedir. Fakat şu da bilinmektedir ki devletlerin güçlü olup diğerlerine galip gelmeleri devre devredir. Bu devreler ile insanlar imtihana tabi tutulmaktadır. Çünkü bir ayet-i kerimede şöyle buyurulmaktadır:

"…o günler ki biz onları insanlar arasında döndürür dururuz. Bu da Allah'ın sizden iman edenleri ayırt etmesi ve sizden şahitler edinmesi içindir. Allah zalimleri sevmez." (Ali İmran, 3/140)

Bu ayete göre Allah Teâlâ gelecekte Müslümanlara da galip gelmeleri için bir fırsat yaratacaktır. Bu durum da gerçek Müslümanlar tekrar eski güçlü günlerini elde etmek için Allah'ın izni ve iradesiyle çalışacaklardır. Bunun sonunda Müslümanlar galip gelecek ve dünyaya tekrar İslam hakim olacaktır. Bunun çok uzak olmadığını ümit ediyoruz. 2060 yıllarında bunun tahakkuk etmesini bekliyoruz. Bu beklentimizin gerçekleşmesi için birçok nedenler vardır. Bunları aşağıda ele alıyoruz.

İslam Birliği

İslam Birliği gücünü Kur'an-ı Kerim'den almaktadır. Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de Müslümanların kardeş olduklarını şu ayet ile bildirmektedir:

"*Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki rahmete eresiniz."* (Hucurat, 49/10)

Bu ayete göre bütün Müslümanlar kardeştir ve aralarında güçlü bir iman ve din bağı mevcuttur. Bu bağ onları parçalanmayan bir bütün haline getirmektedir. İslam kardeşliği inananları birbirine destek olmasını, sevgiyi, yardımlaşmayı ve kenetlenmeyi emreder. Hadislerde müminlerin bir binanın tuğlaları gibi birbirine bağlı olduğunu, haset ve düşmanlıktan kaçınıp kardeşlik hukukunun (yardımlaşma, sır saklama, haklarına saygı) korumaları gerektiğini vurgular. Bir başka hadis de şöyledir: "*Birbirinize buğz etmeyin, birbirinize haset etmeyin, birbirinize sırt çevirmeyin Ey Allah'ın kulları, kardeş olun!"*

Müslümanlar asırlarca bu ilkelere bağlı kalarak mücadele etmişler ve güçlü devletler kurarak İslam'ın birlik gücünü dünyaya göstermişlerdir. Ancak son asırlarda Müslümanlar arasına ayrılık ve fitne sokan emperyalistler Müslümanlar arasındaki bu birlik gücünü zayıflatmışlardır. Bu nedenle bugün Müslümanlar arasında bu birlik bağı zayıflamıştır. Ancak bu birlik bağının bir gün Allah'ın izni ve iradesi ile tekrar güçlenerek ortaya çıkacağını ümit ediyoruz. Bu gerçeği bilen emperyalistler İslam'ın tekrar bu dirilişinden korkmaktadırlar.

Bu konuda yazar Cevdet Said, (1931,2022) "İslam'dan Neden Korkuyorlar?" adlı kitabında şunları söylemektedir:
"Gerçekten de bugün iki Müslüman arasındaki birlik ve beraberlik duygusu gayrimüslimlerin arasında olandan daha güçlüdür. Ancak Müslümanların birbirleriyle savaşta oldukları da inkar edilecek durum değildir. Fakat bu çatışmalar durum bakımında bir ailenin bireyleri arasında meydana gelen çatışma durumundan daha önemli de değildir. Sonuçta İslam'da kin yoktur. Özellikle de zorluklar karşısında Müslümanlar aralarındaki kine son verecek anlaşmazlıklarını gidereceklerdir. Kendilerine saldıran düşmanın tehlikeli hücumlarına karşı birlikte hareket edecekler ve onları tehdit eden baskıları kol

kola def edeceklerdir. İslam'ın birlikten neyi amaçladığına, bununla neyi hedeflediğine gerçekten vakıf olmayan, vakıf olmak isteyen birisi Müslümanların bugünkü hallerine rağmen onca şikayet ve sızlanmalar içerisinde nasıl şefkat dalgaları yaydıklarına bir baksın. O zaman bu kişi birliğin sırrını ve Müslümanların gönlündeki yerini öğrenecektir. Gerçek şu ki dünyada İslam dışında kendi evlatlarını bir arada tutan, onlara vahdet bilinci kazandıran, onları genel anlamda birlikte olmaya yönelten ve onlardan aynı ipe tutunmalarını isteyen başka bir din yoktur. Müslümanların çok farklı etnik kökenleri olmasına ve ülke sınırlarının genişliğine rağmen büyük küçük hiçbir topluluğun din olarak İslam'ı seçtikten sonra geri dönerek dini terk ettiği asla duyulmamıştır."

Amerikalı tarihçi Lothrop Stoddard (1883,1950) bu konuda şunları söylemektedir:
"İslam toplumu genel anlamı ve kapsamı itibariyle Birlik bilincini ve İslam yurdunda yaşayan her Müslümanın hiç kopması olmayan sapasağlam kulpa sımsıkı yapışmasını ifade eder. Bu Birlik bilinci kökleri itibariyle kadimdir ve Risalet'in sahibi zamanında ortaya çıkmıştır. Birliğin tarihi, Peygamber cihadı başlattığında Muhacir ve Ensar'ın onun etrafında kümelendikleri yıllara kadar uzanır. Onlar Peygamber'in etrafında kenetlenmiş ve İslam dayanışma ruhuyla müşriklerle savaşmışlardı. Muhammed (sav) birliğin ne kadar ciddi ve önemli olduğunu anlamış, onu Müslümanlar nezdinde ne kadar yüce bir konuma sahip olduğunu hakkıyla idrak etmişti. O, topluluk olmanın Müslümanların gönlünde nasıl saygı uyandıran yüce bir makama dönüştüğünü çok iyi biliyordu. Dolayısıyla bu fidanı onların ruhuna kendi elleriyle dikti. Bu ağaç büyüdü, boy verdi ve dal budak sardı. Günü geldiğinde dalları ve yaprakları kurudu, meyve verdi. 13 yüzyıldan fazladır, uğradığı hamleler İslam toplumunu herhangi bir yönden zayıflatmış ve onu bir anlığına da olsa yere yıkabilmiş değil. Tersine gün geçtikçe gücü, direnci, bağışıklığı ve kendine olan güveni artıyor."

İslam birliğini güçlendiren iki temel mevcuttur. Bunlar Allah'ın evini ziyaret ve halifelik makamıdır. Hz. Muhammed (sav) Hacılığı gücü yeten her Müslümana kutsal bir farz olarak tayin etti. Bu yüzden Mekke günümüze kadar aralıksız olarak her yıl milyonlarca Hacıyı ağırlayan bir toplanma alanı oldu. İslam diyarının her bir parçasından kopup gelen heyetler, soyları ve dilleri farklı olmasına rağmen orada Kabe'nin etrafında tanışma fırsatı buluyorlar birbirleriyle dini duyguları

paylaşıyorlar. Birbirleriyle İslami konularda konuşuyorlar. Sonra Hacı olarak vatanlarına geri dönüyorlar. Bu vasfın sahibi artık dini takvasıyla tanınıyor ve Müslüman kardeşleri tarafından saygı görüyor. Yaşadığı sürece Müslümanlar ona değer veriyorlar.

Hacılığın seneden seneye yapılan İslam'ın yıllık Konferansı niteliğinde olduğu aşikardır. İslam heyetleri bu konferansla görüş alışverişinde bulunurlar. İslam diyarlarından her bir parçasından kopup gelmiş temsilciler birlikte İslam'ın yararları ve problemleri konusunda konuşurlar. Bunlar İslam yurdunu korumak ve İslam topraklarının savunmak için gerekli gördükleri yolları da bu konferansta ifade ederler.

İslam birliğinde diğer temel husus Hilafet Makamıdır. Osmanlı Sultanları Halifelik unvanını kullanmaya başlayınca Sünni İslam dünyası onlara karşı çıkmamışlardı. Sultan Abdülhamid dini Halifeliğe büyük bir diriliş kazandırmak ve bu makamı layık olduğu gibi ciddi ve karizmatik bir üstünlüğe kavuşturmak istemiştir. Onun elde ettikleri Müslümanların içinde yanmakta olan büyük İslam Birliği ateşi ve arzusuyla örtüşüyordu.

Bu gerçek pek çok Avrupalı siyasetçinin gözünden kaçmıştır. Bu nedenle ondan korkarak ona Hristiyanlıktaki papaya benzer bir muamele yapmaya çalışmışlardır. Bugün hala birçok batılı siyasetçinin bu görüşü dikkate alarak İslam birliğine karşı temelinde Hilafet korkusu olan bir karşı duruş sergilediğini görüyoruz. (Lothrop Staddard, İslam Alemi)

Political Alchemy YouTube kanalında “Why The West Fears The Caliphate” (Batı Neden Halifelikten Korkuyor) başlıklı belgesel sunulmaktadır. Bu video, tarihin derinliklerinden günümüze uzanan, Batı’nın hâlen bir “hayalet” gibi gördüğü Halifelik kavramını ve Batı’nın bu siyasi güçten neden bu kadar korktuğunu inceliyor.

Bu belgesel, Halifeliğin sadece tarihi bir miras olmadığını, aynı zamanda mevcut dünya düzeni için güçlü, bağımsız ve değer temelli bir alternatif sunduğu gözler önüne seriliyor. Uzman görüşleri ışığında, Halifeliğin Batı için ekonomik, askeri ve ideolojik bir tehdit olarak algılanmasının nedenlerini ve Batı’nın Halifeliğin geri dönüşünü nasıl engellediğini detaylıca ele alıyor. Bu video, Batı’nın Halifelik

korkusunun, aslında Müslümanların unutulmuş gücünden duyulan bir endişe olduğunu vurgulamaktadır.

Ülkemizde yapılan Kurtuluş Savaşı'ndan sonra, Avrupa devletleriyle yapılan Lozan antlaşmasında, batılıların Halifeliğin lağvedilmesini birinci şart olarak koymalarının nedeni işte bu İslam Birliği korkusudur. İngiltere devleti, Ankara hükümetinin Halifeliği 1924 yılında lağvetmesinden sonra Lozan Antlaşmasını meclislerinde kabul etmiştir. Çünkü batılıların en çok korktukları İslam Birliği bu şekilde sekteye uğratılmış olmaktaydı.

İslam Tekrar Dirilecek ve Yükselecektir

Bugün Batılıların en çok konuştukları konu gerçek İslam'ın tekrar dirilmesi ve yükselmesidir. Onların korktukları, İslam tehlikesinin tekrar başlarına geleceğidir. Bu tehlikenin gerçekleşme ihtimali Batılılar tarafından incelenmekte ve değişik cevaplar ortaya atılmaktadır. İslam dinini yakından inceleyen emperyalistler ifadelerinde henüz o gerçek Müslümanların ortada olmadığını ifade etmektedirler. Bu nedenle de zulümlerine olanca hızlarıyla devam etmektedirler. Ancak bu konuda korkulması gerektiğini ifade eden Batılılar da vardır. Bunlardan biri de Çağdaş İngiliz oryantalist H.A. R. Gibb (1985,1971) dir. Gibb şöyle söylemektedir:

"Evet Müslümanlar bugün zayıf ve parçalanmış durumdadırlar. Ne gençlerinde kendilerini feda edecek bir azim görebiliyoruz ne de görüş ve itibar sahibi olanlarında. Bunlar bırakınız sorun çözmeyi, ciddi oturumlar tertib edip sorunlarını konuşacak gücü dahi kendilerinde göremiyorlar…13,5 asırdır süren İslam tarihi boyunca çok az seneler hariç İslam dünyasının dört bir yanından mümessillerin bir araya gelerek toplandıklarına işaret edebileceğimiz bir olay yoktur. Bu mümessillerin bir araya gelerek herkesi ilgilendiren problemleri istişare ettikleri ve uymak için ortak bir yol belirledikleri görülmemiştir. Ancak 1900'lerden itibaren İslami konferanslar düzenleme düşüncesinin bu yolu yavaş yavaş açtığını söyleyebiliriz…Teorik bir konu hakkında yapılan bir toplantıda, toplantı heyetinin ezici çoğunluğun din adamlarından oluşuyordu. Tabii beklendiği gibi toplantıdan olumsuz sonuçlar çıktı. Önceden konulmuş kurallara uyacak daimi komisyonlar ise öyle anlaşılıyor ki henüz oluşturulmamıştı. Dolayısıyla çalışmanın ciddiyetten yana pek şansı yoktu. Çalışma tarzları eskilerden kalmaydı ve günümüz İslam alemiyle pek uyum sağlamıyordu…İslam

aleminin eninde sonunda bu sistemde kendi halklarının sahip olduğu müthiş kaynaklara yatırım yapma imkanı bulacağını ve bundan mükemmel üretimler elde edeceğini iddia etsek bile bu konferanslar ve benzeri çalışmalar bu amaçlara ulaşmaya asla hizmet etmeyecektir. Aynı şekilde bu amaçları çok uzun zaman geçmeden ulaşabileceklerini söylememiz de mümkün değildir. Ancak bu uzun zamanı takdir etme konusunda abartıya kaçmamalıyız. Çünkü İslam toplumundaki pek çok hareket noktasının araştırmacılar tarafından ihmal edildiğini hesaba katmalıyız. Hatta bu noktalar - Üstat Massignon'un da işaret ettiği gibi - bazen kimsenin tehlikesine dikkat etmediği anlarda müthiş bir hızla olgunlaşarak birdenbire ortaya çıkar ve tüm dünyayı korkutabilir. Asıl büyük mesele "liderlik" meselesidir. İslam yeniden "Selahaddin-i Eyyubi"sini bulursa, bu adam büyük siyasi tecrübesi ile İslam mesajı bilincini bir araya getirebilir. Ancak böyle bir dinî bilinç, ruhların derinliklerine inmeyi başarabilir. Bunun dışındaki çabalar ise kendiliğinden çözülüp gidecektir."

Amerikalı tarihçi George Sarton (1884,1956), "Ortadoğu'nun Batı kültürünü Kucaklaması" adını verdiği tezinde şunları ifade etmektedir:
"9. ve 12. yüzyıllar arasında Arapça konuşan halkların gösterdiği başarılar tüm bildiklerimizi alt üst edecek kadar yüksek seviyededir. Ortadoğu halkları geçmişte Yunan medeniyetinden önce 2000 yıl kadar dünyaya önderlik etmişlerdi. Orta Çağda da yaklaşık 400 yıl önderlik ettiler. Yakın ve uzak gelecekte bu kavimlerin dünyaya yeniden önderlik etmesinin önünde hiçbir engel yoktur."

Batılılar bu konuda değişik üsluplarla ve değişik açılardan görüşler beyan ediyorlar. Ancak hepsi İslam tehlikesinin varlığına dikkat çekiyorlar. Amerika kökenli "Akan Tarih" dergisi, "Muhammed Geri Dönmeye Hazırlanıyor" başlıklı bir makale yayınladı. Bunu başka bir başlık takip ediyor, o da şu: "Müslümanlar 500 sene sırt üstü yattılar, şu an gücü elde etmek için sıçrayışa geçtiler." Bütün bunlar İslam'ın tekrar yükseleceğinin Batılılar tarafından hissedildiğinin işaretleridir.

Bu konuda düşünülmesi gereken başka bir konuda Napolyon'un şark seferinde buna çok önem verdiğinin anlatılmasıdır. Gerçi Napolyon konuya başka bir açıdan bakmıştır. Onun amacı güç olarak gördüğü kaynağı sömürmekti. Napolyon'un amacı ve düşünceleri hakkında çok şey söylenir. Bunlardan bir tanesi Napolyon'a

Saint Helena adasına kadar refakat eden ve ondan duyduğu her şeyi kayıt altına alan “Las Cases’in” söyledikleridir.

Las Cases’in bu konuda sorduğu bir soruya Napolyon şu cevabı vermiştir: “İslam'a girmek ve ordumun arasında da bunu yaymak istiyordum. Ancak bunu işgalin artık başlangıcı sayılan Fırat'a vardıktan sonra başlatmayı uygun gördüm.” Bizler için Napolyon'un İslam’ı içten benimseyip benimsemediği önemli değildir. Onun gibileri bunu amaçlarına ulaştıran bir vasıta olarak görebilirler. Özellikle “Gustave Le Bon’un” ondan naklettiği, devlet konseyinde yaptığı konuşmasını hatırladığımızda bunun hiç önemi kalmıyor. Şöyle diyor: “Ben Vendée savaşına Katolikliği benimseyerek son verdim. Mısır’ı İslam’ı benimseyerek ele geçirdim. Papalığın ilkelerini benimseyerek İtalyan keşişlerini elde ettim. Eğer Yahudi bir toplumu yönetmem gerekseydi Süleyman'ın heykelini dikerdim.”

Burada bizi ilgilendiren husus Napolyon'un erken bir dönemde İslam alemindeki saklı dinamikleri farkında olduğu ve buna derhal dikkat çekerek onu sömürecek yolları düşünmüş olmasıdır. Napolyon, yenik düşmüş bu ümmetin arkasında gizli hazineler barındırdığını ve bunların benzersiz potansiyel güçler içerdiğinin farkındaydı. Bu ümmeti uyandırıp kaldırabilirse (onlarla birlikte) yeryüzünü kökten değiştirebileceğine inanıyordu. Bundan dolayı İslam ümmetinin oluşmasında bilmediği bir sırrın mutlaka olduğunu ve Saint Helena anılarından anladığımız kadarıyla işin içinde mutlaka bilinmez bir “ilk etken” olması gerektiğini düşünüyordu. (Cevdet Said, İslam’dan Neden Korkuyorlar?)

Fransa'da eğitim için bulunan bir Arap öğrencinin şahidi olduğu şu olay bu konudaki korkuları teyid etmektedir: 2. Dünya Savaşı sırasında Almanya'nın Fransa'yı işgal ettiği yıllarda bir Fransız Profesör ile öğrencileri arasında şöyle bir konuşma geçmiştir. Bu Fransız Hoca ülkesinin geleceğini hazırlamak amacıyla eğittiği çocukları uyarıyor ve onları mevcut Alman işgali konusunda teselli ediyor. Fransız hocaya göre gelecekleri hakkında endişelenmeleri gereken asıl tehlike bu Alman işgali değildir. Korkmaya değer asıl tehlike ortak denizin arkasını mesken tutmuş halklardan (Müslümanlardan) gelmesi olası saldırılardır. Varlıklarını asıl tehdit edecek olan da, değerlerini asıl sarsacak olan da bu tehlikedir.

Eski Portekiz Başbakanı A.O. Salazar (1889,1970)'in bazı gazetecilerle yaptığı bir konuşmasında da bunun benzeri konular geçer. O, Müslümanların ortaya çıkıp dünyayı değiştirmeleri ihtimalinin gerçek tehlike olduğunu söylemiştir. Birileri, Müslümanlar bunu düşünmekten çok kendi anlaşmazlıkları ve kendi iç çatışmalarıyla meşguller, dediğinde Salazar, ben de onların tüm bu anlaşmazlıklarını bize yöneltmesinden korkuyorum, demiştir.

Kur'an'ı özgün şekliyle Arapçadan İngilizceye tercüme eden Marmaduk Pickthall (1875,1936) Hristiyanlıktan sonra İslam'a geçmiştir. O, bu konuyu başka bir açıdan yorumlamaktadır. Ona göre, Müslümanların kendi medeniyetlerini tüm dünyaya yayma imkanları vardır. Müslümanlar, ilk çıktıklarında taşıdıkları "ahlaka" geri dönerlerse, daha önce yayıldıkları hızın aynısıyla yayılırlar. Çünkü bu boş dünyanın, onların medeniyet ruhunun önünde durmaya gücü yetmeyecektir.

Dr. Laurence Brown 1994 yılında İslam'ı kabul eden Amerikalı göz doktorudur. Dr. Brown da bu konuya açıklıkla dile getirenlerdendir. Şunları ifade etmektedir: "Daha önce değişik uluslardan çekiniyorduk. Ancak bunları test ettikten sonra bu korkuların meşru gerekçesini bulamadık. Daha önce Yahudi tehlikesinden, sarı ırk tehlikesinden, Japonya'nın Çin'e hükmetme arzusundan ve Bolşavizm tehlikesinden korkardık. Ancak bu korkuların hiçbirisi hayal ettiğimiz gibi çıkmadı. Yahudilerin dostumuz olduklarını, onlarla çatışan herkesin bizim de amansız düşmanlarımız olduğunu gördük. Sonra, Bolşeviklerin İkinci Dünya Savaşı'nda bize arka çıktıklarını gördük. Sarı ırkların ise kendi ayakları üstünde durmak için birkaç demokratik ülke kurduklarını gördük. Şu var ki, gerçek tehlike Müslümanların içkin oldukları o yayılma ve boyun eğdirme gücüyle, sahip oldukları o dehşet verici ve sıkı canlılıktır. Avrupa sömürgeciliğine karşı set olabilecek tek güç onlardır."

Düzenlenen resmi bir konferansta Faslı bir katılımcının anlattıkları da bu çeşittendir. Bu üye Cezayir'deki görevi sırasında kusur işlediği gerekçesiyle mahkemeye çıkarılan bir Fransız generalinin şöyle dediğini nakleder: "Belirlediğiniz amaçlara ulaşmamı benden nasıl beklersiniz? Bir halk düşünün ki, onlardan birisinin gırtlağına bastığımız halde onun gönlünden geçen tek düşünce, hâlâ kendi mesajını Fransa'nın kalbine ulaştırmak olsun…"

Sorbonne'lu bir bilim adamı, yazdığı bir eserinde şöyle der: "Dünyada üç türlü güç vardır. Bunlardan ikisi Doğu ve Batı güçleridir. Ancak üçüncü bir güç daha var ki, kendisinin farkına vardığında tüm kanunlara mirasçı olarak konması mümkündür. Bu güç Müslüman uyanışın arkasında durmaktadır ve gerçekten de insan yetiştirme konusunda dünyadan farklı ve sadece kendilerine özgü bir bakış açıları vardır."

İsviçreli psikiyatr Carl Gustave Jung (1875,1961), yaklaştığını düşündüğü son hesaplaşmadan söz ettiği bir kitap yazdı. İslam aleminin sömürgeci Avrupa'ya ve ona özenen Siyonizm'e karşı ortaya koyacağı bu hesaplaşmanın özeti şudur:
"İslam dünyası, sömürgeci Avrupa'nın kendisi için hazırladığı ve kefenlerini dizdiği ölümün pençesinden kurtulmuştur. İslam alemi Avrupa sömürgeciliği ve Siyonizm'le hesaplaşmak için hızlı adımlarla kendi gençlerine yönelmektedir. Bu korkunç ve çetin bir hesaplaşma olacaktır."

1952 yılında bu konu ile ilgili bir Fransız yetkilinin verdiği dikkate değer ayrıntıları aşağıda sunuyoruz. Fransız yetkili şöyle diyor:
" Komünizm - bana göre- Avrupa için bir tehlike değildir. Çünkü o sadece ortaya çıkmış olgular zincirinin bir halkasıdır. Bundan gelecek tehlike, yalnızca siyasi veya askeri tehlike olur. Ancak hiçbir zaman insani ve düşünsel varlığımızı sonlandırma ve yok etmek tehdidine maruz bırakacak bir karşı uygarlık tehlikesi değildir. Bizi tüm şiddetiyle doğrudan tehlikeye maruz bırakan gerçek tehdit İslam tehlikesidir. İslam dünyası, kelimenin tam anlamıyla bizim Batı dünyamızdan kopuk, bağımsız bir dünyadır. Kendilerine has bir ruhsal direnc sahipler ve tarihsel bir medeniyetten beslenmektedirler. Onlar, sahip olduklarıyla batılılaşma gereği duymadan, kurallarını koydukları yeni bir dünyayı hak ediyorlar. Yani kendi medeniyetlerinin ruhunu ve kişiliğini özel bir biçimde Batı medeniyetinin potasında eritmek zorunda değiller. Onlara, rüyalarını gerçekleştirme fırsatı verecek olan, daha önce Batılının yaptığı gibi, kendisine ait endüstriyel ilerlemeyi gerçekleştirmektir. Bu bilgi seviyesine ulaştıklarında ve geniş çerçeveli bir sanayi üretiminin alt yapısını kurduklarında, kendi uygarlıklarının sanatsal ve kültürel kalıplarını dünyaya taşıyabilirler. Yeryüzünde yayılır, Batı'nın ruhunu ve kurallarını ortadan kaldırır, Batı medeniyetini ve mesajını tarihin müzesine kaldırabilirler.

Bizler Cezayir'deki uzun hakimiyetimiz boyunca bir ülke halkının tarihsel kişiliğini de yenmek istedik. Ancak ona batılı bir kişilik kalıbı sunmayı (asla) başaramadık. Bizim sıkı ve uzun çalışmalarımızın sonucu, tam bir hayal kırıklığı oldu.
İslam dünyası bugün siyah altın (petrol) ve çağdaş sanayinin dayandığı temel hammaddeleri ile dolu sanal bir volkanın üzerinde oturuyor. İslam alemi ovalarının, dağlarının ve çöllerinin altında yatan bu güçlü imkanlardan yararlanmak için yalnızca bağımsız olmaya ihtiyaç duymaktadır. İslam dünyası, tarihin gözüyle bakarsak kendisini tanıyamamış, kim olduğunun farkına varamamış bağlı bir devdir. Şaşkın, telaşlı, kaygılı ve gerileme dönemlerindeki geçmişinden hoşnutsuz bir dev… Başka bir deyişle, kendisine bulaşmış tembelliği üzerinden atmaya heveslenmiş, içinde bulunduğu kaostan kurtulmayı, daha iyi bir gelecek ve daha çok özgürlük elde etmeyi hedefleyen bir devdir. Haydi bu dünyaya istediğini verelim ve onun üretim arzusunu güçlendirelim. Ama çağdaş üretim adına, istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeyi onun için biz öğretelim. Onu bilimsel, sanatsal ve endüstriyel üretim alanından uzak tutmamızın şartı budur. Bu planı yapmaktan aciz kalırsak ve bu dev bağlarından kurtulmayı başarırsa, hele bir de Batı Mahallesi ile üretim konusunda baş edemeyeceği bilinçsizliğinden kurtulursa, kendi ani ölümümüzü hazırlamış oluruz. Bu durum sürekli baskın yeme tehlikesiyle bizi karşı karşıya bırakacaktır. Batı kültür ve medeniyeti, tarihsel bir felakete maruz kalacak, sonunda Batı da liderlik görevi de sona erişecektir.”

Bütün bu anlattıklarımızdan uygar batılı adamın özelliklerini ve anlayışını net olarak anlayabiliyoruz. Bu batılı adamın anlayışında hak, adalet ve saygıdeğer olma haklarının insana sırf insan olduğu için verilmediğini, elinde silah olduğu için ve kendisine verilmezse onu zaten alacağı için verildiğini görüyoruz. Batı uygarlığının insanını sarmış olan bu anlayış onu korkutuyor. Bu durum, başkaları da bu haklara aynısıyla veya fazlasıyla sahip olduğunda kendisinin hak, adalet ve saygınlık gibi haklarını kaybetmekten korkmasına sebep oluyor. Hatta bu tablo oluştuğunda kendi kontrolünü kaybediyor.

Cevdet Said, “İslam’dan Neden Korkuyorlar?” adlı kitabında aşağıdakileri yazmaktadır:

“Bunun en açık örneği yıkılıp yakılmış Cezayir örneğidir. Bu durum Fransa vatandaşlarının taşıdıkları (ortak) bilincin yerel bir yansımasıdır. Avrupa uygarlığının insanı, kendi tarihini unutamaz. O, 300 yıl boyunca insanlara nasıl terbiye edilecek vahşiler gibi muamele ettiğini çok iyi bilir. Şimdi günahlarının farkına varmış psikolojik yönden ıstırap çekmektedir. Vicdanı ona işlediği günahlardan ötürü musallat olurken, bir yandan da kısas edilmekten korkmaktadır. Çünkü güç, onun elinden başka yerlere geçmeye başlamıştır ve kendisi yarın hangi konumda olacağını bilememektedir. O, artık suç işleme özgürlüğü günden güne kısıtlanan ve artık bir gün adaletin de karşısına çıkabileceğini düşünen bir suçlu gibidir.
Bu tip insanı “normal” addetmek yanlış olur. Çünkü kendisi zaten normal olmayan bir medeniyetin ürünüdür. Bu insan hayatı ancak zalimlik, zayıflık ve mazlumluk olarak tasavvur edilebilir. Çünkü onun uygarlık felsefesinde bu var. Onun var onunla mücadelesinden anladığı da budur. Böyle yaşamıştır ve böyle yaşamaya da devam edecektir.

Günümüz dünyası yeni bir bilinçli insan modeli yetiştirecek farklı bir medeniyete muhtaçtır. Bu insan modeli, varlığını insanlar arasında yürürken taşıdığı silaha dayandırmayacak, başkaları da silah taşıdıkları için var olmayacaklar, herkesin varlığını “güvenilir” olmaktan alacak. Bu insan tipinin silaha, gücü ve insan haklarına bakışı, güneşi batmaya yüz tutmuş medeniyetin anlayışından çok farklıdır.
Bu yeni medeniyetin öğreteceği insan da belki, silahı çok önemseyecektir. Ancak verdiği bu önem zulmetmek için değil, zulmü önlemek ve güvenliği yaygınlaştırmak için olacaktır.
Sanırım, sırf elinde silah bir polis gördüğü için rengi kaçan ve dönüp size, onun kendisine ne kötülükler yapabileceğini anlatmaya başlayan bir adam görseniz, çok gülersiniz. Hatta, bu rengi kaçmış adam elektronik bir beyne ve gerçekten yüksek bir gelire sahip olabilir. Belki de bu adam bir astronottur ve kendi medeniyet anlayışı peşini bırakmamıştır. Bütün özelliklerine rağmen kendisini ya güçlü ve zalim, yahut da zayıf ve mazlum olmak zorunda hissediyordur. Kendi anlayışı iliklerine kadar işlemiş ve onu ele geçirmiştir. Bu nedenle, asırlardır yerleşen ve kökleşen düşünceyi göz ardı etmesi ve başka bir tasavvurda bulunması mümkün değildir. Rengi atmış adam kendi uzay aracının yanındayken ona sömürge altındaki Güney Arap bölgesinden gelmiş bir köylünün yaklaştığını ve ona “Ruh

bombası taşıyan polislerden korkma!" dediğini farz edelim. Gerçi ruh bombası patlarsa maddi bombalardan çok daha tesirli olur, ama olsun. Bu adam isterse 7 kat göğü yarmak üzere "Burak'a" biniyor olsun, durum değişmeyecektir. Çünkü bu polisin yaşadığı toplum, senin elektronik aklın ermese de insanın üçüncü bir açıdan da anlaşılabileceğini ortaya koymuştur. Bu üçüncü açı bizim medeniyetimizdeki bilinçtir. Yani, insanın güçlü ve silahlı olduğu için kendisini güvende hissetmesi yerine, zalim olmadığı için kendisini güvende hissedeceğin bilincidir. İşte tam o sırada adamın kaçık rengi bir güneylinin kızgınlığına dönüşecek ve şöyle diyecektir: "Bu kaba-saba giyinmiş çelimsiz adam, komünistlerden daha tehlikeliymiş. Çünkü komünistler bizim değer yargılarımızın dışına hiç çıkmadılar. Fakat bu baldırı çıplak çobanların medeniyetimizi tarihin müzesine kaldırma, bizi liderlikten etme ve hatta felsefemize tümden son verme imkanları var. Çünkü bu fakir adamın taşıdığı türden tehlikeli düşünceler, insanı işçi dayanışmasından veya kapitalizmi koruma düşüncesinden çok daha fazla etkiliyor."

Batılının isteği Müslümanlar için arabalar ve buzdolapları üretsin, onlara oyunlar ve akıllarına gelebilecek her türden eğlenceleri sunsun öyle ki düşünmek ve üretmek Müslümanların akıllarına gelmesin. Fakat Batılı emperyalistlerin istedikleri gerçekleşmeyecektir. Çünkü İslam ruhu daha üstün gelecektir. Çünkü Müslümanların elinde Kur'an'ın ve Hz. Muhammed'in rehberliği vardır. Bu gerçek onları korkutmaktadır. Bu hususu İngilizce siyasetçi William Ewart Gladstone 20. Yüzyıl başlamadan hemen önce şöyle uyarmıştır:
"Müslümanların taşıdığı şu Kur'an var olduğu sürece Avrupa Doğu üzerinde egemenlik kuramayacak, kendine bağladığı yerlerde güvende olamayacaktır."

Müslümanlar olarak güçlendiğimiz gün geldiğinde, geleneğimize ve inancımıza göre onlara "Gidiniz, artık serbestsiniz!" diyeceğimizi, kendilerine şimdiden hatırlatmanın bir faydası olmaz. Önemli olan bu serbest bırakma kararını vereceğimiz güne kadar, canlı başla çalışmaktır. O gün geldiğinde, Batılı insanlar normalleşir ve ona acı çektiren endişelerden kurtulurlar. Yüzyıllar önce insanları evcilleştirmeye çalışırken, korkusunu yenemediği için bir türlü hissedemediği o büyük rahatlamayı o gün hissetmeye başlar ve tam bir mutluluk elde eder. Biz de bunun için Alamlerin Rabbi olan Allah'a Hamd ederiz.

Batı Neden İslam Karşıtıdır?

Bunun cevabı, ideolojinin doğasındadır. Uzlaşmaya yanaşmayan Müslümanlar değil, ideolojinin kendisidir ve bu yüzden Batı, İslam'la sonuna kadar savaşmaya ant içmiştir. Zira İslam, Batı'nın dünya tahakkümünü ve onunla bağlantılı her türlü çapulculuğu reddetmektedir.

Batı İslam'a karşıdır. Çünkü İslam bir ideoloji olarak tam manasıyla benimsenirse, dünya tepeden tırnağa yeniden şekillenecek ve yeni düzen, Batılı emperyalistlerin çıkar ve değerleri üzerinde yıkıcı olacaktır.

İslami diriliş kesinlikle, Müslümanların zengin topraklarında, adaletsiz liderlere izin verilemeyeceği anlamına gelmektedir. Ancak bu şekilde İslam ülkelerinin zenginlikleri sömürülmekten engellenebilir. Bu nedenle Müslüman ülkelerdeki her türlü direniş desteklenmelidir.

Böyle bir durumda El Yamame gibi anlaşmalar veya Müslüman ülkelerin asla savaşta kullanmayacak şekilde milyarlarca dolar verdiği diğer tehlikeli silah anlaşmaları artık olmayacaktır. Bazı Müslüman ülkelerin yaptığı gibi silahlar yerel olarak üretilecek ve kışlalarda paslanmak yerine Müslümanların ve zulüm görenlerin korunması için kullanılacaktır.

İslam, ekonomiyi siyasetten, yaşam tarzını ahlaktan ayırmaz, bunların hepsi bir ve aynıdır. Şeriat kurulduktan sonra, dışarıdaki ülkeler artık karşılarında belli bir Müslüman ülkenin kukla liderini değil, bir bütün olarak Müslüman toplumu bulacaktır.

Bu yüzden Batı'nın amacı tüm Müslümanlarla savaşmak ve mümkün olan her yerde onları ortadan kaldırmaktır. Ancak bunda başarılı olamayacaklardır. Çünkü Müslüman olmayanların Müslümanlar üzerinde otorite kurması reddedilmekte ve bunun için mücadele edilmektedir. İşte bu nedenle Batılılar İslam'a karşıdırlar ve düşmandırlar.

Bir diğer önemli gerçek, pek çok Batı ürününün artık Müslüman dünya tarafından istenmeyecek olmasıdır. Bunlardan en önemlisi, Müslümanlara başka Müslümanlarla savaşmaları için rutin olarak satılan silahlardır. Bu silahlara Müslüman ülkeler artık milyar dolarlar ödemeyecektir. Bu emperyalist kapitalistlerin zarar görmesi demektir. Bu da onların uykularını kaçırmaktadır.

İsrail Batı'yı, özellikle de ABD'yi kendi hedeflerini gerçekleştirmek için kullandığı için, Yahudiler de suyun üzerinde kalabilmek için ABD'yi kullanmaktadır. Müslümanlar bir gün birleşirse, bir tehdit olarak İsrail artık var olmayacak ve İsrail'e karşı korunmak için alındığı varsayılan silahlara da gerek kalmayacaktır.

Amerika artık İsrail'i desteklemekle ilgilenmez hale geldiğinde, İsrail "haritadan silinecek" olduğundan, Yahudiler İslam'ın ABD ve Avrupa'ya tehdit oluşturacak kadar yükselmesini engellemek için her türlü çareyi kullanmaktadır.

İslam tarihi konumunu geri kazandığı zaman, Batı kesinlikle İsrail'i koruma amaçlı bir harekete girişme riskine girmeyecek ve giremeyecektir. ABD ve Avrupa'nın, Yahudilere karşı gönülsüz olmalarının yanı sıra, İsrail'i de Yahudi halkını sevdiklerinden değil, Müslümanları sürekli teyakkuzda tutmanın ve böylelikle silah satışlarına devam etmenin bir aracı olarak destekledikleri iyi bilinmektedir.

Gerçekte Yahudiler Avrupa'da ve Amerika Birleşik Devletleri'nde hiç sevilmemektedir ve bunun en büyük kanıtı Avrupa'dan Filistin'e gönderilmiş olmalarıdır.

Medyada ve siyasi çevrelerde İranlı Mollaların ilkesiz oldukları ve bu nedenle hedef alındıkları söylense de, gerçekte Batı güçlerini ve devrilmiş Hüsnü Mübarek, Ürdün Kralı Abdullah ve Fars Körfezi'nin diğer kralları gibi kukla müttefiklerini en fazla korkutan şeyi onların İslam ilkelerine sıkı sıkıya bağlılık sözüdür.

Bir ülkede, İslam yönetimi ele aldığında hükümet şekli, yalnızca erdemin liderler üreteceği mutlak demokrasi olacaktır. Liderlik miras ve siyasi dolaplarla belirlenmeyecektir. Çünkü bir Müslüman ülkenin liderleri, İslami değerlerle ilgili olarak erdeme göre seçilir. Bu gerçek, çağdaş İslam dünyasının her bir ülkesi tarafından dikkate alınacaktır.

Bazı uzmanlar Batı'da İslam düşmanlığının kök salmasının başlıca nedeni olarak, sosyal düşünceyi etkileyen tarihsel bellek ve kültürel önyargılara dikkat çekmektedirler. Rönesans döneminden sonra Batı dünyasında öz kültürün üstünlüğü duygusu oluşmuştur. Böylece diğer kültürlere ilgisizlik başlamıştır. Birçok uzmana göre, işte tarihsel olan bu toplumsal düşünce, Avrupalıların İslam'a karşı hor gören ilişkisinin temelindedir.

“Demokrasi”, “insan hakları”, “hoşgörü” ve “çokkültürlülük” kavramları ile örtbas edilmeye çalışılsa da, Avrupa’da dini faktörün şekillenmesine örnek olarak Avrupa Birliği’nin Türkiye’ye yaklaşımını göstermek yeterlidir. IPSOS Fransız şirketinin “Le Figaro” gazetesi için yaptığı araştırmaların sonuçlarına göre; Fransızların % 56’sı, Türkiye’nin sadece Müslüman bir ülke olduğu için Avrupa Birliği üyesi olmasını istemediklerini belirttiler. Çünkü Müslüman devletler radikalizm ve terör ile suçlanmıştır. Ancak şu da göz ardı edilmemelidir ki, Müslüman devletleri radikalizmle suçlayan Avrupa devletlerinde 2012 yılından 2014 yılının mart ayına kadar 78 camiye Molotof kokteyli atılmış, sadece İsveç’teki camilere 2014’te 12 saldırı kayda alınmıştır. Batı kamuoyunda ırkçı örgütlere sempatinin artması, “PEGİDA” (Vatansever Avrupalılar İslam’a karşı) gibi popülist teşebbüslere rağbetin yükselmesi, Almanya’nın Dresden kentinde başlayan ırkçı dalganın Avrupa’nın diğer şehirlerine de yayılması oldukça tehlikeli eğilimin göstergesi olarak dikkat çekmektedir.

Bugün Batılı yayınlarda sunulan önyargılı bilgi ve açıklamalarda her işlenen terör eylemi ve “Allah-u Ekber” nidası ile gerçekleşen katliamın dinle ilişkilendirilmesinin, somut politikaların bir parçası olduğu dikkatten kaçmıyor. Ancak çoğu durumda bu gibi haberler yazarlarının amaçlarına -İslam dinine ve Müslümanlara karşı olumsuz tutumun oluşmasına- maalesef hizmet eder. Dini ayrımcılık sebebiyle ABD ve Avrupa ülkelerinde katledilen genç Müslümanlar hakkında haberlerin gündeme gelmesinde çıkarı olmayan BBC, CNN gibi televizyon kanallarında, Suriye, Irak ve Afganistan’da “demokrasi çığırtkanlarının” bıraktıkları miras sebebiyle işlenen katliamlar İslam’ın bir parçası olarak sunuluyor, sonuçta ise bu propaganda dinin tahrif edilmesine ve İslam düşmanlığının artmasına ortam yaratmış oluyor. Batılı bir vatandaşın ölümü, adı geçen medya organlarında dünyanın en önemli olayı olarak sunulduğu halde, on binlerce Afrikalı veya Müslüman’ın ölümü hakkında haber yapılmamakla kalmaz, hatta bunlar gizlenir.

Maalesef, “demokrasi” den konuşmayı seven birçok Avrupa devleti ve ABD’de İslam düşmanlığı gün gün artıyor ve bu duruma, meşhur “ifade özgürlüğü” ile hak kazandırılıyor. Bu “demokrasi heveslileri” unutuyorlar ki, herkesin bazı hakları vardır ve bu hakların somut sınırları tespit edilmiştir. Bu sınırlar bir gün kendilerine İslam gücüyle tanıtılacaktır.

İran Örneği

ABD ve İsrail, İran İslam devletini yıkmak için uzun süredir savaşmaktadır. Ancak başarılı olamamaktadır. Çünkü emperyalist amaçları için yaptıkları bu savaşların hiçbir haklılık payı yoktur. Onlar İslam'dan korktukları için, İran'daki İslam devletinin dünyadaki Müslümanlar tarafından örnek alınmasını istememektedirler. Çünkü Müslümanlar uyanıp kendi İslam devletlerini kurarlarsa, bu emperyalistlerin sonunun gelmesi demektir.

İran İslam Cumhuriyeti Yargı Yüksek İnsan Hakları Konseyi'nin eski sekreteri Muhammed Cevad Laricani, Batının İran'daki halkçı İslami ve demokratik sistemden korktuğunu söylüyor. Çünkü Laricani İran halkının, İran İslam Cumhuriyeti'nin tesisiyle, medeni İslami yönetimin yerleşmesi konusunda milli bir tecrübe elde ettiğini ve batılıların bunun bir olgu ve ilham kaynağı olarak alınmasından korktuklarını ve bunun için de bu sistemi bozmaya çalıştıklarını söyledi.
Laricani, İran'da halkçı İslami sistemin başta dünya Müslümanları olmak üzere bütün özgürlükçüleri açısından kıymetli olduğunu ve batının bundan dolayı İran'daki yönetim şeklinin diğer ülkeler tarafından olgu olarak alınmasını istemediğini ve halbuki bölgede Amerika'nın müttefikleri ve dostları ülkelerinde aşiret sistemleri yönetiminin olduğunu ve bunların da bizzat sözde demokrasi yanlısı Amerika tarafından desteklendiğini söyledi.

Ayrıca İranlı yetkili, İran'da seçimlerin ve demokrasinin batı için bir kabus olduğunu, zira düşmanların terör örgütü İŞİD ve selefilere destek vererek İslam'ın çehresini karartamaya ve bozmaya çalıştıklarını söyledi.

İslam Fobisi ve Mevlânâ Sevgisi

Tasavvuf üzerine yaptığı çalışmalarla tanınan Prof. William Chittick'e göre Batı, Mevlânâ'nın adını İslam'la anmaktan korkuyor. Onlar için Mevlânâ, şiddet eksenli yaşayan Müslüman ülkelerden 'tesadüfen' çıkan bir şair.

Prof. William Chittick, ilk defa 1970'te geldiği İstanbul'da aylarca Süleymaniye Kütüphanesi'nde kalarak araştırmalar yapmıştır. Tasavvufla da yaklaşık aynı dönemde tanışan Prof. Chittick için bu sebeple İstanbul'un anlamı büyüktür.

Tasavvufla özellikle Mevlânâ ve İbn Arabi ilgilenenlerin karşılarına ilk çıkan isimlerden biridir kendisi. New York Stony Brook Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Chittick, geçtiğimiz hafta Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın düzenlediği "Uluslararası Mevlânâ Sempozyumu" için Türkiye'ye gelen uzman akademisyenler arasındaydı. Prof. Chittick ile Batı'daki İslam fobisi ile Mevlânâ sevgisi arasındaki ilişkiyi konuştuk. Kendisi şunları söyledi:

"Birçokları için Mevlânâ, Ortadoğulu bir şairden ibaret. Aynı durum Türkiye için de geçerli. Türk kültüründe de Mevlânâ'nın İslam'la ilişkisi tam manasıyla ortaya koyulmuyor. Tüm dünyada insanlar Mevlânâ'yı kendi anlamak istedikleri gibi gösteriyorlar. Özellikle Batı'da insanlar Mevlânâ'nın İslam'la ilişkisinin olduğunu söylemeye utanır hale geldi. Çünkü İslam, her zaman terörle anılıyor. Bir nevi İslam'la terör birbirini tamamlayan tanımlar onlar için. Müslüman olduğunu dahi söylemeye utanan çok kişi var. Hâlbuki Mevlânâ, Müslüman kimliğinden ötürü Mevlânâ olmuştur. Ancak Batı dünyası Mevlânâ'yı İslam dini ile bir arada düşünmek istemiyor korkularından ötürü."

İslam'ı Yozlaştırma Çabaları

İslâm, Hazreti Muhammed (sav)'in yaydığı ve Kur'an'da bulunan dinin adıdır. Hazreti Muhammed (sav)'in yaydığı bu dini benimseyerek kabul eden kimselere de Müslüman adı verilir. İslam'ın temel ilkelerinin kaynağı Kur'an ve hadislerdir. İslam şeriatının temelleri bu iki kaynağa dayanarak belirlenmiştir. Ancak İslam düşmanları İslam'ı silah zoruyla yok edemeyeceklerini bildikleri için onun temel ilkelerini yozlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Batı, İslam dininin yeniden dirilmesi ve yükselmesinden korktuğu için onu engellemek istemektedir. Bunun için onu yozlaştırmaya ve saptırmaya çalışmaktadır. Bunu sağlamak için İslam ülkelerinde yaptıkları faaliyetlerden bazılarını aşağıda ifade ediyoruz.

● Sahte din adamları, sahte tarikatlar oluşturmak. Bu kişiler ve cemaatler eliyle İslam'a aykırı her türlü faaliyetler yapılmakta ve her türlü İslam'la bağdaşmayan yorumlar medyada boy göstermektedir. Burada amaçlanan insanlara İslam'ı yanlış tanıtarak onların İslam'dan soğumalarını ve İslam dinini terk etmelerini temin etmektir. Ancak bu yozlaştırma propagandaları istedikleri sonucu

vermemekte, tam aksine dünyada İslam dinine giren insanların sayısı gittikçe artmaktadır.

● Batıdaki düşünce kuruluşlarının ürettiği Tarihselcilik, Ilımlı İslam gibi akımlar İslam ülkelerinde yaygınlaştırılmakta ve böylece Müslümanları gerçek İslam'dan saptırabileceklerini zannetmektedirler.

● Mealcilere ve sünnet ve peygamber düşmanlarına her türlü destek verilmektedir.

● Mezhepsizlik akımını ortaya atarak mezheplerin işlevini yıkmaya çalışmaktadırlar.

● Müslümanlar arasında kadınların imam olarak hareket edebileceği, yani karışık cinsiyetten kişilerin bulunduğu bir cemaate namaz kıldırabileceği durumlar konusunda Müslümanlar arasına fitne sokarak görüş ayrılıklarını körükleyerek Protestan bir İslâm oluşturma peşindedirler.

● Bazı İslâm düşünce grupları, teravih (sünnet olduğu için isteğe bağlı olarak Ramazan ayında kılınan Teravih namazları) veya yalnızca yakın akrabalardan oluşan bir cemaate kadın imam olur şeklinde bir istisnayı yaymaya çalışıyorlar.

● İslam bilimleri alanında kadın âlimlerin erkeklere ders vermesinin uzun bir geçmiş tarihi vardır. Tarihsel olarak, belirli mezheplerin yani ehlisünnet dışındaki sapkın mezhepler kadınların imam olarak görev yapmasını kabul edebilirler. Batı ve ABD bu tezi yaygınlaştırarak kendi kurguladıkları ve kendilerinin kontrolünde olacak bozulmuş bir İslam inancını yaymaya uğraşarak milyonlar harcıyorlar. Bugünkü İslâm ülkelerinde sürdürülen savaşta bu görüşün eseridir.

● Kadının imam olarak görev yapmasını kabul edilmesinin, ilk dönem Arap inancının dışında, aynı zamanda kadın camilerinin açılıp geliştirildiği ve oralara imam olarak kadınların atandığı bir İslâm anlayışını yayma çabalarında olan batılılar ve ABD, bu yollarla kendi adlarını taşıyan İslam anlayışı ile kendi ülkelerindeki Müslümanları kontrol altına almaya çalışmaktadırlar. Kadın camilerinin açılıp yayılmasına Çin'de öncülük etmektedir.

Sonuç

İslâm, Kuran'da da geçen, "Allah'a teslim olmak yoluyla barış ve huzura kavuşmak" anlamına gelen bir kelimedir. Dini anlamda ise Kuran'ın öğütlediği

inanç ve yaşam biçimini karşılamaktadır. İslam medeniyeti ve kültürü ise yaşam biçimi hâline getirilen iman ve ahlâk ilkelerinin Müslümanlar elinde zamana ve mekâna nüfuz etmiş, somutlaşmış hâlidir. İslam dünya görüşünün maddi ve tarihi kimliğe bürünmüş hâlini belirten İslam medeniyeti, hem bir inanç sistemini hem de kültür ve medeniyeti ifade etmektedir.

Bilindiği üzere, İslam'ın zuhurundan sonraki yüzyıllarda, özellikle de Haçlı Seferleri ile, Batı İslam'ı düşman olarak algılamış ve bu düşmanlığı ifade eden bir literatür de üretmiştir. Daha sonra İstanbul'un fethi ve Osmanlı'nın Viyana'ya kadar ilerlemesiyle düşman tanımlamasında güncelleme olmuş ve sonrasındaki yaklaşık üç asır boyunca Türkler korku unsuru ve düşman olarak kodlanmıştır. Bu dönemde literatürde İslam ve Müslümanlar yerine daha ziyade "Türkler" kullanılmış; İslam "Türklerin dini", Kur'an "Türk Kur'an'ı" veya "Türk İncili", Hazreti Peygamber de "Türklerin peygamberi" olarak nitelenmiştir. İtalyanların korkunç bir şeyi ifade etmek ya da çocuklarını korkutmak için kullandığı "Mamma li Turchi!" (Anneciğim! Türkler geliyor) ifadesi bunun çarpıcı dışa vurumudur. Bu korku Voltaire, Erasmus, John Calvin, Martin Luther gibi dönemin belli başlı filozof, din adamı ve yazarlarınca da alabildiğine işlenmiş ve "Türklerle Savaş Hakkında" ve "Türklere Karşı Ordu Vaazı" isimlerle kitaplar yazılmış; teolojik teo-politik anlamda Türklerin Tanrı'nın kendilerine yönelik bir cezası veya "Antichrist" (Deccâl) olduğu anlayışı Avrupalı zihinlere yerleştirilmiştir.

Ancak dünyadaki insanlar Batının bu propagandalarına artık inanmamaktadır. Bu nedenle dünyada İslam'a geçen insanların sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Bu gerçek ise Batılı emperyalistleri korkutmaktadır. Çünkü İslam'ın güçlü olduğu bir ortamda emperyalistlerin insanları sömürmeleri artık mümkün olmayacaktır. Bu düşünüş onların üzerine bir kabus gibi çökmektedir. Ancak korkunun ecele faydası yoktur.

Dünyanın sabırsızlık ve özlemle beklediği barışı, dünyadaki bütün insanlığı kucaklayan, İslam medeniyeti getirecektir. İslam Ortaçağ'da nasıl yeni bir doğuşun ateşleyicisi olmuşsa, Modern çağda da, yeni bir yenilenmenin öncüsü olacaktır. İslam dünyasında yaşanan krizler, yeni bir dünya barışının habercileridir.

İslam dünyası, coğrafya olarak Hristiyan Batı ile Budist Doğu'nun ortasında, büyük bir denge gücüdür. İslam düşünce dünyasının önemli şahsiyetlerinden biri olan Sezai Karakoç'un vurguladığı gibi, "İslam geçmişte imtihan vermiş bir medeniyettir. Yüz akıyla vermiştir imtihanını. Güçlü olduğu zaman insanlığı

ezmemiş, ihya etmiştir.” Dünya barışının güvencesi, Batı ile Doğu arasında uyum ve düzeni sağlayacak medeniyet, İslam medeniyetidir.

İslam medeniyeti, Doğusu ve Batısıyla, bütün dünyayı, savaş çağından barış çağına geçmeye çağırıyor. Bütün insanlığın başta gelen görevi, barışı desteklemek ve savaşları önlemektir. Yeni yüzyılda İslam Avrupa’nın parlayan yıldızı olacak ve dünyaya huzur ve barışı getirecektir. Buna bütün kalbimizle inanıyoruz.

Kaynaklar

“*Birinci ve Son Emir: İbrahimî Dinlerde Vahiyde Hakikat Arayışı*”, Laurence Brown, drlbb.com, 2021

“*İslam Alemi*”, Lothrop Stoddard, Kaknüs Yayınları, İstanbul, 2002

“*İslâm’da Dini Düşünce Yapısı*”, Hamilton A.R. Gibb, Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1997

“*İslam Medeniyetinin Dinamikleri*”, Muhammed Marmaduke Picktall, Külliyat Yayınları, İstanbul, 2011

“*İslam Medeniyeti Üzerine Araştırmalar*”, Hamilton A.R. Gibb, Kitabevi, 1991

“*İslam’dan Neden Korkuyorlar?*”, Cevdet Said, Beyan Yayınları, İstanbul, 2016

“*Ortadoğu’nun Batı Kültürünü Kucaklaması*”, Georg Sarton, George C. Keiser Foundation Lecture, March 29, 1950, Washington, D.C.

“*Rûhu’l Beyân Tefsiri*”, İsmail Hakkı Bursevî, Damla Yayınları, İstanbul, 2010

“*Sahih-i Müslim*”, İmam Müslim, İrfan Yayınevi, İstanbul, 2003

“*Sufi’nin Aşk Yolculuğu: Mevlana’nın Manevi Öğretisi*”, William Chittick, Litera Yayınları, İstanbul, 2016

“*13 asırlık bir geçmişin serencamı: İslâm ve Batı*”, Ömer Avcı, TE Bilişim, 2022

Yorum ve Eleştirileriniz için: oryanmh@gmail.com

Ana Sayfa Makaleler